

Publicerad 2008-05-27 22:29 av deb8

//Inför barnbarnen har mormor alltid bara varit gammal//

Blues för en lomhörd

hur ska hon förhålla sig,
till en spegelbild som blinkar utgången
varje gång hon möter den

när det som stirrar emot henne,
inte längre matchar det som känns på insidan
ett ansikte som blir mer och mer
oigenkännligt för varje dag,
som inte längre, har nån likhet med den
hon var igår,

den outhärdliga saknaden efter,
ett förlorat jag
hur ska hon förhålla sig till sin identitet, skapt ur
den unga kvinnas evighetsperspektiv,
hon som alltid blivit sedd för sin skönhet,

som kommunicerat via en bländande exteriör,
haft oförtjänta fördelar,
varit den som alla sett upp till, velat känna,
vars ständiga längtan,
nu hör ungdomen till

hur ska hon förhålla sig,
till själen därinne som spritter och längtar,
som vill så mycket mer av livet,

i skuggan av ett yttre som
inte längre, har någon spänst, vars hud
blivit för stor för den krympande kroppen,
en gråbeige fasad,
som påminner om död
som ofrivilligt suddats bort

allt hon någonsin tagit för givet, ungdomen

hennes existensberättigande,
nyckeln till andra människors uppmärksamhet

vem ska nu upptäcka kärleken inuti ett par ögon
som numera knappt anas
bakom löst hängande skinn och grumlig lins,
och en mun som förlorat form och volym,
vågar den ens uttala ordet kyss

hur ska hon förhålla sig till framtiden,
i en gammal kvinnas könlösa kropp,
när ålderdomen är ett misslyckande
som ingen, vill kännas vid,

en andra klassens medborgare,
osynlig bakom skör och bitter röst,
som inte längre, vågar ta plats med annat,
än sin självömkan,

ett avsexualiserat andrahands objekt,
oberättigad till liv,
bortom havandeskapets död

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren deb8 med Poeter.se id #21820 innehar upphovsrätten